www.sosyalsavas.org

28/07/2012/v.1

SOSYAL SAVAŞ

ORTA YOL YOK! UZLAŞMA YOK!

Meksika: Federal Enerji Komisyonu'na yapılan patlamayı üstleniyoruz.

"Anarşistlerle dayanışma yazılanlardan fazlasıdır," *diyenlerle* bu ideolojiden özür dileyenler aynı kişilerdir, ne yazık ki objektif vizyonla, son derece kompleks gerçeklik karşısında biz kelimlerin kelime olarak kalacağını söylüyoruz.

Bunu bizim meksika topraklarında gözlemleyerek teyit edebilirsiniz. Bir yoldaşımızın Federal Elektrik Komisyonu'na sözde patlayıcılar koyduğu için tutuklanmasından beri özellikle Meksika'da. Çok az "doğrudan" eylem gerçekleştirildi *(Meksika kapsamında konuşanlar olarak değil genelde)*, mitingler, söyleşiler, şarkılar ve el ilanları gibi kendilerini sınırlayan sınırlayıcı eylemler *(daha fazlasını söyleyebiliriz, biz bombalı eylemlerin de sembolik olduğunu düşünüyoruz, sembolik olmasına karşın sadece "otoritelere" ve topluma karşı değil dayanışma içinde olduğumuz yoldaşımız için de olağanüstü bir etkisi var)*. Çok açık ki biz bunların "moral desteği" için önemsiz olduğunu söylemiyoruz, fakat bunlar mı anarşistleri devlet karşıtı kılan? Ayrıca diyorsunuz ki "uzlaşma yok", peki neden düşmanlarınızla "uzlaşmacı" eylemler gerçekleştiriyorsunuz? Uyuşmayan bir şeyler mi var? ELF olarak biz ucuz veya "uzlaşmacı" eylemlerle kalmıyoruz, 21 Temmuz'da gerçek dayanışmayı eyleme dökmeye karar verdik. Patlayıcı etkiye sahip 3 bütan gazını, ateşleyici için bir roket motorunu ve başlatmak için bir puroyu Federal Elektrik Komisyonunun güney sınırına yerleştirdik. Ayrıca ayrılırken pencerelerden birine ELF yazılamaları yaptık.

Ne yazık ki patlayıcının harekete geçtiğini onaylayamıyoruz. Yazılama yaparken bir grup güvenlik görevlisi bizi farketti ve korkup bağrışmaya başladılar, güvenliklerin "toplum huzuru" için kendi fiziksel güvenliklerini riske edecek kadar salak olduklarını bilmiyorduk, fakat şunu biliyoruz ki onlara bakıp tekrar tekrar gülerek alay ettik. Fakat aynı sebepten *("toplum huzuru")* ötürü bu eylemimiz gazetelere veye TV'ye yansımadı, çünkü toplumun sembollerinin ne şekilde korunduğunun toplum tarafından öğrenildiğini düşünün, burunlarının dibine yerleştirilen "encapuchados" patlayıcıyı farketmelerine ve tutuklayamayacak kadar yeteneksiz olduklarının öğrenildiğini düşünün. Tabi ki bu kapitalist "otoritelerin" etkisizliğine sebep olacaktır *(ki bu yeni bir şey değil)* Bu sembolik eylemin yoldaş Mario'ya *(Tripa)* moral sağlamasını istiyoruz. Bu *(gerçek)* bizim ulaşabileceğimiz anlamına geliyor.

Özgür ve vahşi olana dek.
Dünya Kurtuluş Cephesi
www.vivalaanarquia.espivblogs.net

Arjantin: Kundaklamaları üstleniyoruz.

21 Temmuz sabah saat 1:00'da Business Aires'de, Adolfo ve San Jose semtlerindeki Ulusal Arjantin Cumhuriyet Bankasının ATM'lerini 5 dk süreli bir yangın cihazı bırakarak benzinle kundakladık. **Mülkiyete karşı doğrudan eyle, otoriteye saldır, Devleti/ Kapitalizmi yık, İktidarla uzlaşma yok, ateşkes yok, şimdi sosyal savaş zamanı!**

Normallik bizi pasif kılmaya etrafımızı çevrelemeye çalışıyor, yargıyla cezalandırarak bizi korkutmaya ve teknolojik güvenlikle kontrol etmeye çalışıyor. İstediğimizi düşünebilir, istediğimizi eleştirebiliriz, mücadeleye inananlar oturmuş sosyal devrim bekliyor. Fakat biz otorite zoruyla dayatılan düzeni sarcacak sabotajlar planlamayı seçtik.

Kapitalizm işe başlamayı, daha sonra para ve tüketime yönlendirmeyi, Devlet ise hergün birinin ailesinden başlayıp, sosyal ilişkilere ve itaate yönlendiriyor, kabul ve sosyal adaptasyon pompalıyor. Baskın değerlerden özgürlüğe asıl kopuş, yeryüzünün toptan özgürlüğü ile mümkün. Bir zümre veya halk bize, yeni bir sistem veya mal veya güç veya baskının aracını veya özel mülkiyet verebilir. Bu fırsat milliyetçiliği saldırıdır ve zorlayıcı bir yapıdır. Biz azınlığız demiyoruz, sadece varız diyoruz. İtalya'da *compas* devlet tarfından bastırıldı ve özgürlük mücadelesini sürdürüyor, Yunanistan'da mücadele devam ediyor, Şili'de, Meksika'da, isyancı *compas* isyan ruhunu taşıyor ve herşeyin üzerinde güç sağlayan otoriter dünyanın yapılarını yıkıyor.

Dünyanın her yerinde yeni Anarşi praksisinin eylemleri duyuluyor, çünkü yeni dünyada yüreğinde anarşi taşıyanların kelimeleri analiz etmek için beklemeye vakti yok.

Ayrıca "Prosegur" güvenliğin Laplace ve Campan'daki(Villa del Parque) araçlarına, 5 lüks araca: bir araç Larrea ve Paraguay(Recoleta), bir kamyonet, Gral. Rivas ve Concardo(Villa del Parque) , bir araç Tinogasta'da ve Allen (Villa Devoto), bir otomobil Lavallol ve Nueva York (Villa Devoto),bir kamyonet, Nazarre ve Bahia Blanca (Villa Devoto) yapılan saldırıyı da üstleniyoruz.

Yeryüzünün Dostları
Enformel Anarşist Federasyon

Fuck the London 2012 Olympics

Egemen medyanın gösterdiği altın, gümüş ve bronz şaşaasının (mit)ötesinde, açgözlülük ve yıkımdan müteşekkil karanlık bir gölge var (gerçek). Bu gölge Olimpiyat Oyunlarından etkilenen fakirlerin ve doğal dünyanın üzerine dökülüyor. Yetkililer 'Olimpiyat Ruhu', 'Olimpizm', ve 'Olimpik Hareket' (sporların ilişkisi, insanlık ve evrensel etiğe müphem referanslar: mit), hepsine Olimpiyat Endüstrisi demek daha doğru (gerçek). Amatör sporlar şampiyonu olarak 'kar amacı gütmeyen' imajına rağmen endüstri diye tanımlanabilir, gerçekte hükümet ve şirket elitlerinin eleleçalıştığı milyarlarca dolarlık bir endüstri.

Olimpiyat Endüstrisi dünyadaki 3 milyar televizyon izleyicisine ürün reklamları yapmak üzerine kurulu. Bu olimpiyat halkalarıyla kendi ürünlerini ilişkilendirmek için on milyonlarca dolar ödeyen televizyon sözleşmeleri ve şirket sponsorları için dev bir pazar.

Evsahibi ülke ve şehirler için, uluslararası kamuoyu ve küresel pazarlar için bu 'ürün' Olimpiyat Oyunlarının yerini de içeriyor, "Bir şirketi kendi ürünü ile Olimpiyat Oyunları ile ilişkilendirmek için motive eden faktörler bir Olimpiyat festivaline evsahipliği yapan şehrin beklentisiyle paralel gidiyor: küresel farkındalık, ekonomil kazanç, yurttaş durumu.

Olimpiyatların küresel bir ürün olma yeteneği, saf, temiz ve hatta spor ve kültürün ruhsal kutlanması imajına bağlı, bu imaj egemen medya vasıtasıyla tüm dünyaya ve milyarlarca insanın zihnine yansıtılıyor. İşte bu imaj şirket sponsorlarının sömürmeyi ve kendi ürünleriyle ilişkilendirmeye can attıkları şey.

1 MAYIS OPERASYONLARIYLA İLGİLİ KISA BİR DEĞERLENDİRME

sosyalsavas.org

Geçtiğimiz 1 Mayıs'ta, İstanbul'da Anarşist Blok kortejiyle eş zamanlı yürüyen Kara Blok aktivistlerinin, yürüyüş güzergahında bulunan banka ve çok uluslu şirketlere yönelik gerçekleştirmiş olduğu nokta saldırılar, başta medyanın başlattığı linç kampanyasıyla birlikte, ÖYM ve savcıların kararıyla, Terörle Mücadele ekipleri tarafından, İstanbul, İzmir, Trabzon, Muğla, Tekirdağ ve Şarköy'e kadar birçok yerde geniş çaplı ve eş zamanlı operasyonlar düzenlenmiş, yapılan bu cadı avının sonucunda, aralarında çeşitli fraksiyonlardan anarşist ve anti-otoriterlerle birlikte, hayvan özgürlüğü savunucusu ve ekolojistlerin de bulunduğu 45 kişi, sabahın erken saatlerinde evleri basılarak didik didik aranmış, kişisel eşyalarına el konulmuş ve 4 gün boyunca gözaltında tutulmuştu. 4 günlük gözaltı süresinin sonunda, 30 kişi emniyetten ve savcılıktan serbest bırakılırken 6'sı tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmış, 9 kişi tutuklanarak cezaevine gönderilmişti. Operasyonların ikinci ayağı olan 29 Mayıs sabahı ise İstanbul, Eskişehir ve Bursa'dan yine eş zamanlı baskınlarla gözaltına alınan 6 kişi tutuklanmıştı. Şu anda 9'u tutuklu 15 kişi, dosyadaki gizlilik kararı nedeniyle, kendilerine isnad edilen suçları bile bilmeden, Metris T Tipi Cezaevi'nde tutulmaktadır.

Devletin yıllardır *"zararsız marjinal unsurlar"* olarak gördüğü anarşistler, 1 Mayıs'taki eylem pratikleriyle bu imajı biraz olsun zedelemiş görünüyorlar ki, asayişin bel kemiğinin az buçuk sızladığını gören iktidar ve bekçileri, bu denli kapsamlı bir operasyon seferberliğine kalkışarak, hertürlü baskı ve sindirme mekanizmasını devreye sokmaktan çekinmedi. Operasyonların asıl amacının, yapılan eylemlerin sorumluluğunu katılan katılmayan tüm bireylerin üstüne yıkmak ve burada bir kırılma noktası yaratmak olduğu aşikardı. Bu kriminalizasyon sürecinde, sorgu odalarında sorulan akıl almaz sorularla, bugüne kadar gözardı ettiği bu tehdit unsuru hakkında veritabanını genişletmeyi amaçlayan, klasik şeytan çıkarma mantığıyla hareket eden ve eylemlerin "dış" bağlantılarını bulmaya veyahut hiç değilse uluslararası organize suç mekanizması olduğunu kanıtlamaya yönelik çabalarla yetinmeyip, bireyler arasındaki arkadaşlık ve hatta akrabalık ilişkilerini mercek atına alıp, tasarladıkları bu tezgaha oturtmaya çalışmakta beis görmeyen asayiş tellalları, bu savlardan elleri boş dönmek zorunda kaldılar.

Anarşistler, örgüt boyunduruğunda isyanın geçersiz ve vasıfsız kılındığını düşündükleri için, kendi özbenlikleriyle biraraya gelme ve özbirliktelikler oluşturma gayretinde bulunmaya özen göstermişlerdir. Parti, dernek, platform gibi yapılanmaların uzağında, üyelik, daimi ya da demirbaş özne veya tüzüğü de bulunmamaktadır. Neredeyse her bireyin kendine has özgürlük ve kurtuluş tahayyüleri vardır. Biraraya gelmek için herhangi bir sözleşmeye ihtiyaç duymazlar. Sokakta ve eylemde biraraya gelmeyi tercih etmiş olmalarıyla birlikte, işleyişi tepeden inme kararlarla belirleyecek bir hakim mekanizmanın varlığını reddederler. Aksine, eylemlerde bireylerin ve toplulukların kendi kendine aldıkları inisiyatifler söz konusudur. Dolayısıyla, *"Anarşist Blok"* tabiri caizse *"bugün var yarın yok"* denebilecek, soyut, sadece oluştuğunda geçerliliği olan ve her oluştuğunda farklı özneleri içerebilen, fiili bir tanımlamadan başka bir şey değildir. Bu sebeble, operasyonlarda gözaltına alınan öznelerin çoğunluğu, *"örgüt"* diye tabir edilen siyasal yapıları reddetmektedirler.

1 Mayıs'ta anarşistler hantal, tekdüze ve pasif muhalefet batağına saplanmış ve bundan rahatsız olan öznelerin, kendini özgürleştirmelerinin yolunu açmış ve düzenin bu uzlaşmacı çarkına bir nevi çomak sokmuş oldular. Uzun uzadıya giden kortejlerle, bankaların ve çok uluslu şirketlerin yanlarından geçerken, kapitalizme karşı hala ümitsizce slogan atmakla yetinen bu muhalif yapıların, son model ses sistemleriyle yapacakları *-sürekli kazanımdan dem vuran-* örgüt reklamlarıyla tatmin olmaya çalışmaları sırasında, bir grubun bu ilizyonu dağıtmış olması, elbette ki, devletle muhalefet arasındaki bu ince anlaşmaya gölge düşürmüş, iki taraftanda benzer dozlarda eleştiriler yükselmiştir. Hala tarihteki mücadele geçmişinin ve kavgada düşen gözü kara devrimci militanların ekmeğini yemekten başka hiçbirşey yapmayan muhalif yapıların, kendi durumlarını açıkça sorgulamaktan kaçınmak için, eleştiriyi sadece tarihsel bilgi eksikliği veya bir teori noksanlığına yaslamaları, bilinen en basiretsiz duruşlardan biridir ve bu duruş çoğu muhalif yapılanın boğazına kanser gibi çökmüş durumdadır. Ayrıca, kısa süreli politik çıkarlar peşinde koşan kimileri içinse, bu operasyonların bir pasta gibi görüldüğü ve bundan dilim koparmak adına sadece kendi kurumlarının bundan zarar görmüş gibi gösterildiğine şahit olduğumuz bu süreçte, kimilerince yapılan eleştirilerde muhbirliğe varan söylemlerle birlikte, sorumluluğunun anti-kapitalist doğrudan eylemlere girişenlerde olduğu ve hatta özeleştiri vermeleri gerektiğinden dem vuruldu. Bunun devletin vermek istediği bir diğer bir duygu olduğunu da vurgulamamız gerekir. Çünkü bazı oluşumlar, devlete ve kapitalizme karşı kavganın, devletle arayı açmadan verilebileceği gibi "saf" bir inanca sahipler. 1 Mayıs öncesinde ve sonrasında, konumlarını sağlama almaya çalışan elitistlerin korkusu, son zamanlarda ortaya çıkan resimin ta kendisidir, kontrolünü kaybettikleri bu direksiyon, anarşistlerin devlet ve sermayeden talep eder konumdan, saldırı konumuna geçmeleridir.

Anarşist mücadelenin seyri artık alışılageldiği gibi "tehlikesiz" ve sistem için herhangi bir tehdit teşkil etmeyen bir boyuttan isyancı ve doğrudan eylem çizgisinde bir boyuta doğru yönelmektedir. İsyancı bir anarşist mücadelenin ani ivme kazanması haliyle, devletin anarşistlere karşı diş göstermesine neden olacaktır. Belki de, anarşistlerin "örgütsüzlüğü" bir kez olsun işe yaramıştır. Ancak, bu süreç bizlere, mücadele ve dayanışmanın ne kadar önemli olduğunu göstermiştir. Anarşistler, devlet baskısı karşısında nasıl bir tavır takınma konusunda ortak bir duyguya sahip olmadığından, operasyonlar bir anlamda amacına ulaşmakta ve tarihi bir kırılmaya şahitlik etmekteyiz. Bu isyancı ve doğrudan eylemci kırılma son yıllarda kendisini yer yer hissettirse de, devletin baskı mekanizmalarını harekete geçirecek denli bir kalkışma beklendik durumlardan değildi. Önceki yıllardaki 1 Mayıs'larda ve toplumsal eylemlerde anarşistler sosyal savaşta pozisyonlarını belirlemiş, doğrudan eyleme dayalı mücadeleci bir çizgi kendisine yer etmiştir.

Ancak itiraf etmeliyiz ki, devlet baskısı yaşamamışlığın acemiliğinden olsa gerek anarşistler genel olarak operasyonlarda ve sonrasında tutarlı bir duruş sergileyememişlerdir. Üzerinde kara bulutların yoğunlaştığı, yaklaşık 3 aydır tarihinde hiç olmadığı kadar baskı ve devlet terörünün içine çekilmekte olan anarşist hareketin seyri, serbest bırakılanların veya henüz daha gözaltına alınmamış olanların bile yaşadıkları stres ve panikle birleşerek, sinmeyi kolaylaştırnış ve devletin açıkça vermek istediği duyguyu yaratmada başarılı olduğunu göstermiştir. Öyle ki, bir kaç ana akım ve muhalif medya dışında anarşistler, gerçekleştirilen operasyonlara ve tutuklu arkadaşlara karşı kayıtsız kalmayı tercih etmişlerdir. Korku ve paranoyanın verdiği ruh haliyle birlikte duygusallığın getirdiği itirafçılık, gammazcılık, sözümona hukuki sürecin işlemesi adına tutsaklarla politik olarak dayanışma fikrinin bastırılmaya ve bu bağlamda içeridekilerle dışarıdakilerin bağlarının koparılmaya çalışılması ve hatta birbirinin polisliğini yapar duruma gelinmesine kadar, bu deneyimden kafi derecede geleceğe ışık tutacak şekilde faydalanmak ve ders almak gerekmektedir.

Devlet, uysallaştıramadığı tüm unsurları bastırma konusunda ısrarını sürdürürken, herkesin anarşist yoldaşlara karşı sorumluluk hissetmesi önemlidir. Tutsak arkadaşların mektuplarında da açıkça ifade ettikleri gibi tek istedikleri yanlız bırakılmamaktır, bizlerde silkelenip onların sesini duyurmak için çabalarımızı arttırmalıyız.

Bu ve bunun gibi olumsuzlukları ifşa etmenin verdiği kasvetli hava bir yana, bu topraklardaki anarşist mücadele tarihinde görmediğimiz bir sindirme operasyonuyla karşı karşıya olduğumuz ortadadır. O nedenle liberal, kayıtsız ve pasif bir çizgiye hapsolmaktansa anarşist mücadeleyi dişiyle tırnağıyla asıl olması gereken yer olan sosyal savaş alanına çekmeye çalışan içerideki ve dışarıdaki yoldaşlarla dayanışmak boynumuzun borcudur.

Tutsak düşen ve baskı altındaki tüm anarşist ve anti-otoriterlerle dayanışma!

Londra Olimpiyatları başladı:

Dört senede bir tekrarlanan olimpiyat ızdırapları bu ay itibarı ile bir kez daha start aldı. Olimpiyatları üstlenen ülkede yaşayan insanların gelenlere hoş görünmek için insanlar, ki bu coğrafyanın insanları henüz olimpiyat ızdırabı çekmedilerse de bunu Habitat ve Eurovision'dan tahmin edeceklerdir, yaşadıkları yerlerden edilmeleri, sokaklardaki hayvanların yaşam haklarının ellerinden alınması, evsizlerin halı altı misyonu gören karakollarda gözden ırak konumlara çekilmeleri (soylulaştırma) gibi

türlü eziyetlere maruz bırakılıyorlar. Olimpiyatlardan yaklaşık bir sene önce sponsor firmalarının üretimini arttırmak için emekleri sömürülen G. Asya'daki imalathanelerdeki işçiler ekstra ücret ödenmeden mesailere zorlanıyor. Bölgedeki tüketim kültürü körükleniyor, her biri oyun olan branşlar profesyonelleştirilerek insanlardan kopartılıp, endüstriyel bir pazarın parçası haline getiriliyor. Uluslar bazına çekilerek "pozitif milliyetçilik" kisvesi altında faşizmler hortlatılıyor. Olimpiyatları simgeleyen beş halka da insanlara sömürü, soylulaştırma, faşizm, dünya kaynaklarının talanı ve göz boyama olarak yansıyor.

"Malatya Malatya yoktur eşin" (mi?)

18 Nisan 2007 tarihinde Zirve Kitabevi'nde gelen katliamla akıllarda kalan Malatya bu defa da Sürgü'de Alevilerin oruç tutmadıkları gerekçesi ile evlerinin taşlanması, kapılarının işaretlenmesi bunu yapan linççi güruhun "Alevilere, Kürtlere ölüm" sloganlarıyla gündemde. Bu coğrafya devlet erkanının saygıyla andığı ve cedleri saydığı Osmanlı'nın da, yakın tarihte Türkiye Cumhuriyeti'nin de yaptıklarını unutmamıştır. Sivas, Gazi, Çorum, Maraş hala zihinlerde. "Durmak yok, yola devam" diye bağırıyor ya birisi;ceddinin yolundan gidiyor.

Bak kuş çıkacak:

Bahçelievler Katliamından sorumlu olan faşist katiller Ünal Osmanağaoğlu ve Bünyamin Adanalı Ankara 3. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından "3. yargı paketi" olarak bilinen düzenleme doğrultusunda serbest bırakıldı. Her fırsatta kendini adaletin tek mercii olarak göstermeye çalışan devlet bir kez daha kendi burjuva hukukunu bile hiçe sayarak kendi tetikçilerini yıllar sonra da olsa sahipsiz bırakmadığını ortaya koydu.

Körebe:

Hakkari'nin Şemdinli ilçesinde bu satırlar yazılırken hala sürmekte olan çatışmalarda TC ordusunun yüze yakın kayıp verdiğini,bir Skorsky ve bir Cobra helikopterini kaybettiği ve bölgede kontrol sağlayamadığını herhangi bir haber bülteninde izlemiş ya da işitmiş miydiniz? Bu gelişmenin politik tahlilini yapacak değiliz,durum ortada. Lakin subliminalleri ile hayatlarımızı işgal eden medya türlerinin manşetlerine ya da spotlarına baktığımızda göremediğimiz bu haber bile gündelik hayatlarımızın ne çeşit manipülasyonlar içinde sanılarla işletildiğinin kanıtı.

One love – one religion:

14-15 Temmuz 2012 tarihlerinde gerçekleştirilen ve sponsorluğunu Hes projelerinde yer alan bir şirketler grubuna bağlı bira firmasının yaptığı "One love Festival", İslamcı faşist basının ve sosyal linç ile fiziksel linç arasında metronom konumundaki bir güruhun tepkileri ile yoğun tartışmalara konu oldu. Bu baskının hiçbir şekilde savunulacak bir yanı olmamakla beraber ilginç olan cansiperane bir şekilde "özgürlük" çığlıklarıyla sosyal ağlarda kendini parçalayanlardı. Lütfen birileri bu arkadaşlara devlet ve özgürlüğün birbirlerinin değillemesi olduğunu, birisi varsa ötekinin olmadığını anlatsın. Bunun da ötesinde olay ve olgular diyalektik bir perspektif içerisinde değerlendirilir. Türkiye genelinde ve özellikle Kürdistan bölgesinde insanların yaşam haklarına bile saygı duymayan bir aygıtın sizin bira özgürlüğünüzü tanıyacağını mı sanmaktaydınız? Komik olmayın. Şimdiye kadar karşınızdaki perdeler arkasında "demokrasi şerbeti" ile ıslanmış bir devlet illüzyonuydu, artık o şerbete de gerek yok. Özgürlük bir bütündür ve parçalanamaz. Tüm olup bitenlere göz yumarken bıçağın ucu bir parça eğlence anlayışınıza değdiğinde bu tatava da neyin nesi? Şu çok bilinen İkinci Paylaşım Savaşı meselini verelim:" "Önce Yahudileri götürdüler, sesimi çıkarmadım, arkasından aydınları götürdüler, sesimi çıkarmadım sonra muhalefeti götürdüler, sesimi çıkarmadım peşinden Çingeneleri götürdüler, sesimi çıkarmadım, peş peşe demokratları, sosyalistleri, liberalleri götürdüler.... sesimi çıkarmadım, En sonunda beni götürmeye geldiklerinde ses çıkartacak kimse kalmamıştı..."

Doğada kuş yuvalarına dikkat ettiyseniz; el değdiğinde o yuva terk edilir veya o canlılar kendilerini en vahşi halde savunurlar.Herhalde bu bir mülkün değil tamamen özgürlüğünün savunulmasıdır.

Savunacak ve koruyacak neyimiz var?
Özgünlüğümüz mü?
Benliğimiz mi?
Kendimize has ilişkilerimiz mi?

Tekrar doğmalıyız yalancı benliğimiz öldürerek. Bu yaşımıza kadar olan hayatımız değil tüm ömrümüz çalındı. Bizden alınan bir şey yoktu çünkü ailenin mülkü olarak doğduk. Esaret içinde yetiştik; özgürlükten bihaberdik. Egoist bir hamurla yoğrulduk, mülk savaşına girdik. Başarımız yönetmekle ölçüldü. Bütün ilişkilerimiz çıkara dayalı idi. Bir eroinman gibiydik, karasevdalı acıların ve hormonlu keyiflerin. Bazen satıcı idik bazen müşteri bilmem neye... Ezberlediklerimizin iddiasını yaptık. Nerde olacağımız hayalini kurmaktan, nerde olduğumuzu hiç bir zaman anlayamadık. O hayalde; şan, şöhret ve egomuzun layık olduğu lüks bir hayat idi. Var olmadan yok olduk. Özgürlüğün tadına bakmadan; ne muhteşem bir şey olduğunu devletin sözlüklerinden, üzerine kıçımızdan uydurduklarımızla hep tarif edip kavgasına giriştik. Tüketim ilişkilerindeki bencil dünyamızın, kurguların gerçek sanarak özgürleşebileceğimiz gerçeğini kurgu saydık. Başkalarının düşüncelerini başkalarına karşı savunduk. Kalıplara dökülerek hazırlanmış olan sahte benliğimizin şövalyeliğini yaptık. Kümenin dışında var olmadığımızla yüzleşmektense, kümede kalıp elemanlığımızla reformist olduk. Yalanlar denizinde hayallerin can simidi ile Titanik yolcusu olmak istedik. Vergi verip devletle savaştık devlet olarak; polisle kavgaya girdik meydanlarda kendi hükümetimizin polisi olarak.

Her karşı duruşumuz, her kavgamız sistemi zayıflatmalıydı ! Oysa her direnişimiz, saldırımız ile daha da güçlendi sistem çünkü bizde karşımızdakine benziyorduk.

İtaatten uzaklaşmaya çalıştığımızda kendimize gelmeye başladığımızı ve derdi özgürlük olan kişilerle başka bir dünya isteğimizin, bizi buluşturduğunu göreceğiz. İşte efendisiz bir yaşamı prova ederek -deneyimleyerek, gerçek benliğimizin yeşermesiyle; özgürlüğümüzün birbirimizle sınırsızlaştığı derinleştiği ilişkilerle bir yaşam alanımız, mevzimiz olur. Ve artık sistem çökmeye başlamıştır. Gücünü yaşamımızdan alan direnişlerimiz ve saldırılarla...

Salman

#operationblackscare
operationblackscare.wordpress.com

1 MAYIS TUTSAKLARINA ÖZGÜRLÜK!

Türkiye'de anarşistlere yönelik gerçekleştirilen operasyonlara karşı yanıt küresel çapta hiç gecikmeden yerini buldu. Avrupa'da bir çok ülkede anarşistler, ekolojistler ve hayvan özgürlükçüler İstanbul'daki 1 Mayıs tutsaklarıyla dayanışmak için Türkiye Cumhuriyeti konsoloslukları önünde ve sokaklarda eyleme durdular. Bu eylemlerin kronolojik halde kısa bir özetini sizlerle paylaşmak istiyoruz:

İstanbul (15 Mayıs) - Operasyonların ardından **Devrimci Anarşist Faaliyet (DAF)** kendilerine yönelik gerçekleştirilen operasyonları protesto etmek için Taksim Meydanında bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Taşıdıkları pankartta **"Anarşizm Tutsak Alınamaz Gözaltılar Serbest Bırakılsın "** yazıyordu. Eyleme **İtaatsizler, Toprak ve Özgürlük Kooperatifi, Barış İçin Vicdani Ret Platformu, Demokratik Yurtsever Gençlik, Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP), SGD, Milyonlar Adalet İstiyor İnsiyatifi, Tüm İGD, Toplumsal Eşitlik, Gökkuşağı Kadın Derneği, İHD İstanbul Şubesi, Gençler Meydana İnsiyatifi, EHP, Öğrenci Kolektifleri, Kaldıraç, Sosyalist Parti, Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP)** destek verdi.

Ankara (18 Mayıs) - Ankara Anarşi İnisiyatifi ve **Anarşist Komünist Kolektif**, İstanbul'daki anarşistlere destek için Yüksel Caddesi, İnsan Hakları Heykeli Önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Berlin (18 Mayıs) - Bir grup anarşist ve hayvan özgürlükçüsü hazırladıkları pankartlarla, kara-mor ve kara-kızıl bayraklarla Türk Konsolosluğu önünde bir eylem gerçekleştirdiler. Eylemde İstanbul'daki tutuklu anarşistlerin derhal serbest bırakılması ve operasyonların son bulması uyarısı yapıldı.

Exarchia (20 Mayıs) - Atina'nın Exarchia semti meydanına üzerinde **"TÜRKİYE'DEKİ ANARŞİSTLERLE DAYANIŞMA DEVLETİ, ORDUYU VE YASALARI SİK"** yazılı pankart asıldı.

Lyon (29 Mayıs) - Fransa'nın Lyon kentinde bulunan T.C. konsolosluğu önünde bir grup anarşist dayanışma eylemi gerçekleştirdi. Konsolosluğun önüne asılan pankartta Türkiye'deki tüm politik tutsakların serbest bırakılması adına üzerinde **"Türkiye'deki tüm politik tutuklulara özgürlük"** yazan bir pankart asıldı.

İstanbul (02 Haziran) - Mayıs Tutsakları Dayanışma İnisiyatifi, tutuklanan anarşistlere destek vermek için Taksim'de basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada tutuklamaların, 1 Mayıs nedeni ile gözaltına alınanların muhalif kimliklerinden kaynaklı olduğu, hukuksuz ve keyfice yapıldığı vurgulanarak, tutukluların serbest bırakılması istendi. Tramvay Durağı'nda biraraya gelen katılımcılar **"Haymarket'ten Taksim'e 1 Mayıs tutsakları özgürleşiyor! / 1 Mayıs Tutsaklarıyla Dayanışma İnisiyatifi"** yazılı pankart açtılar. Pankart arkasında Galatasaray Lisesi'ne kadar yürüyen katılımcılar, **"TMY çöpe tutsaklara özgürlük!", "İsyan, devrim, anarşi!", "Bijî bratiya gelan!", "Katil devlet hesap verecek!"** ve **"İçerde dışarda hücreleri parçala!"** sloganları atarak tepkilerini dile getirdiler.

Bern (12 Haziran) - Almanya, Hırvatistan ve Türkiye'deki anarşist ve devrimci tutsaklarla dayanışmak için ilk olarak Hırvatistan konsolosluğuna ardından Türkiye ve son olarak Almanya konsolosluğuna yürünerek basın açıklamaları yapıldı. Polis eylemin ardından dağılan eylemcileri gözaltına almaya çalıştı ancak provokasyon geri püskürtüldü. Eyleme Karakök Otonomu da destek verdi.

Stuttgart (12 Haziran) - Türkiye'deki anarşist tutsaklarla dayanışmak için çağrısı yapılan küresel eylem günü kapsamında Stuttgart'daki T.C. konsolosluğu önünde bir grup protesto eylemi gerçekleştirdi. Pankartta **"Dayanışma bir silahtır"** ve **"1 Mayıs tutsaklarına özgürlük"** sloganının altında ise: **"TOPLUMSAL HAREKETLERİN SUÇLANMASINA KARŞI – ÖZGÜRLÜK MÜCADELE GEREKTİRİR"** yazıyordu.

Hamburg (12 Haziran) - Türkiye'deki anarşist tutsaklarla küresel dayanışma gününde T.C. konsolosluğu önünde bir protesto eylemi gerçekleştirildi. Pankartta **"Aktivizm terörizm değildir"** yazıyordu.

Cardiff, İngiltere (12 Haziran) - 12 Haziran günü saat 17:00'de Türkiye'de tutuklu bulunan 15 anarşistle uluslararası dayanışma günü kapsamında Cardiff'in merkezindeki bir katlı otopark'ın üzerinden bir pankart sallandırıldı ve yüzlerce kuşlama yapıldı.

Faslane Barış Kampı, İskoçya (12 Haziran) Türkiye'deki tutuklu anarşistlerle dayanışmak için pankart asıldı 12 Haziran Salı günü, İstanbul'daki tutuklu anarşistlerle dayanışmak için, Faslane Barış Kampından yoldaşlar kampın girişine bir pankart astılar. Pankartta **"Tutuklu anarşist yoldaşlarla dayanışma! Yeryüzüne Özgürlük Derneği Tutuklular derhal serbest bırakılsın!"** yazıyordu.

Viyana (12 Haziran) - Küresel eylem günü kapsamında Avusturya'nın Viyana kentinde

eylemlerinin bu haftaki gündemi 1 Mayıs sonrası anarşistlere düzenlenen operasyonlarda tutuklananlar oldu. Taksim Tramvay Durağında bir araya gelen eylemciler, oturma eylemi yaparak anarşistlere yönelik devlet terörünü protesto ettiler. İstanbul'da anarşist tutsaklarla dayanışmak için **Social Threat, Standback ve Poster iti** adlı punk/HC grupların katıldığı bir konser düzenlendi. Konserin tüm gelirleri anarşist tutsaklara destek olarak gönderildi.

Ankara (30 Temmuz) - Anarşistlere yönelik 1 Mayıs operasyonlarının ardından tutuklanan 15 anarşistle dayanışmak ve başlatılan kitap kampanyasını genişletmek için Ankara'da bir grup anarşist tarafından bir bilgilendirme standı açıldı.

bulunan T.C. konsolosluğu önünde bir eylem gerçekleştirildi. Pankartta **"Hayvanların ve insanların kurtuluşu için, kafeslere ve hapishanelere karşı"** yazıyordu.

Bern (15 Haziran) - Anarşistlerin organize ettiği ve 13.000 kişinin katıldığı devlet baskısına yönelik kitlesel eylemde Türkiye'deki tutsak anarşistlerle dayanışmak için pankartlar açıldı.

Brüksel (20 Haziran) - Belçika'nın Brüksel Türkiye Konsolosluğu önünde 1 Mayıs sonrası tutuklanan Anarşist tutsaklarla dayanışma için protesto eylemi gerçekleştirildi. Eylemciler Ezilen Göçmenler Kollektifi'nin aynı saatlerde Türkiye Konsolosluğu önünde yapacağı Kürtaj karşıtı eylemede destek sundular.

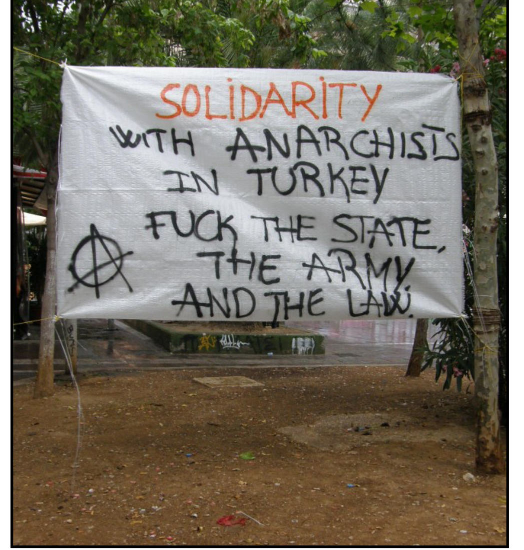

Lyon (23 Haziran) - Faşist saldırıların arttığı Lyon'da gerçekleştirilen eylemde 1 mayıs tutuklularına ve politik kürt mahkumlarına özgürlük talepleri vurgulandı. Yaşasın uluslararası dayanışma sloganları yükselirken, Türkiye'de bulunan politik tutsaklara özgürlük yazan pankartlar asıldı.

Paris (26 Haziran) - Terörle Mücadele Yasası ve Özel yetkili mahkemeler aracılığıyla sistematik bir şekilde uyguladığı tutuklama dalgasına maruz kalan anarşistleri ve tüm muhalif grupları desteklemek için 26 Haziran Salı günü, Paris Trocadero, İnsan Hakları Meydanı'ndan Türkiye Büyükelçiliği'ne yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşte, **"Politik tutsaklara Özgürlük, Yaşasın uluslararası dayanışma"**, Halte à la Repression en Turquie, Liberez les anarchistes et tou-t-es les prisonnier-e-s politiques"(**Türkiye'deki baskıya son, anarşistlere ve tüm politik tutsaklara özgürlük**), "Liberté pour les étudian-t-es detenu-e-s en Turquie" (**Türkiye'deki tutuklu öğrencilere özgürlük**), "La solidarité est notre arme" (**Dayanışmadır tek silahımız**), Biji azadi, çi haq çi dewlete (**Yaşasın özgürlük, ne tanrı ne devlet**) pankartları taşındı. **"Politik tutsaklara Özgürlük, tüm zindanlar yıkılsın", "İsyan, devrim, anarşi", "Baskılar bizi yıldıramaz"**,"Kurde, étudiant ou anarchiste, liberté pour tout-e-s et lutte contre l'AKP" (**Kürtlere, öğrencilere, anarşistlere herkese özgürlük, AKP'ye karşı mücadele**), "De Paris à Istanbul, il est temps que les états s'écroulent"(**Paristen İstanbul'a tüm devletler yıkılsın**) "Biji biratiya gelan", "Biji azadi, biji anarşi", gibi çeşitli sloganlar atıldı. Ayrıca kürtaj yasağına ve kadın bedeni üzerindeki baskıya karşı direnen Türkiye'li feministlere destek için **"Gelsin baba, gelsin koca, gelsin devlet, gelsin cop, inadına isyan inadına özgürlük"** sloganı da atıldı. Eylemi, Coordination des Groupes Anarchistes CGA (**Anarşist Gruplar Koordinasyonu**), Federation Anarchiste FA (**Anarşist Federasyon**), Offensive Libertaire et Sociale OLS (**Özgürlükçü Sosyal Direniş**),Alternative Libertaire AL (**Özgürlükçü Alternatif**), TÖDİ Fransa (**Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma İnisiyatifi Fransa**) gibi farklı otonom gruplar organize etti.

İzmir (27 Haziran) - İzmir'de anarşist tutsaklarla dayanışmak için bir konser düzenlendi. Konsere **Indigo & Çağrı Sinci, Boykot ve Social Threat** adlı punk/HC/rap grupları katıldılar. Konserin tüm gelirleri anarşist tutsaklara destek olarak gönderildi.

İstanbul (7 Temmuz) - İHD İstanbul şubesinin her hafta düzenlediği F oturma

Anarşist Tutsaklara Kitap

1 Mayıs günü çıkan olayların ardından düzenlenen iki dalga operasyonda bilindiği gibi 15 anarşist tutuklandı. Dosyadaki gizlilik kararından dolayı üzerlerine isnad edilen suçu bile bilmeyen bu anarşistler halen Metris Cezaevi'ndeler.

Cezaevinde dört duvar arasında,özgürlüklerinden mahrum bir şekilde dava gününü bekleyen arkadaşlarımızın zamanlarının daha hızlı geçmesi için siz de beğendiğiniz ve okumalarını tavsiye ettiğiniz kitapları gönderebilirsiniz.

İstanbul dışından kitap gönderileriniz için kullanabileceğiniz adres:
Kerem Kamil Koç
P.K 126 Teşvikiye/İstanbul
(İadeli taahütlü yollamanız postada kaybolma olaylarının önüne geçecektir)

İstanbul içersinde ise Taksim'de uğrayıp bırakabileceğiniz bir yer kısa zamanda duyurulacaktır.

Not: Cezaevinde teslimde bir sorun çıkmaması için içine not yazmamanız gerekmektedir.

operationblackscare.wordpress.com

TEKNOLOJİ BİZİ ÖLDÜRÜYOR

John Zerzan

Dijital dünyaya olan bağımlılığımız bir materyal pahasına ortaya çıkıyor.

Her defasında Apple yeni bir iPhone ya da iPad halka sunduğunda dünya çıldırıyor. Fakat ne fark eder? Neden 'smartphone' (Akıllı Telefon) ve tabletler bu kadar önemli oldular?

CNN'de Şubat'ın sonlarında, Andrew Keen, Cep Telefonu Dünya Kongresinde (Mobile World Congress) rapor verirken, raporun "Cep Telefonlarımız Nasıl Frankenstein'in Canavarı Oldu" isimli bir bölümünü "cep telefonlarına olan bağımlılığımızda bir artış" olarak andı. SecureEnvoy, bir İngiliz güvenlik firması, cep telefonu yokluğu korkusu ya da cep telefonu kaybetme korkusu olarak adlandırılan yaygın bir durumu açıkladı. SecureEnvoy tarafından yapılan ankete katılanların üçte ikisi cep telefonlarını kaybetmekten çok korktuklarını – bu korku 4 sene önce %53'ten yükseldi – belirterek bu korkunun titreme, terleme ve mide bulantısı gibi belirtileri olduğunu kaydettiler.

Bu garip gelişme bazı yönlerden yenidir ve ayrıca çok yeni değil. Hızlanan bir süratle ve yeni teknolojinin çığırtkan vaatleriyle şüpheler ortaya çıkmaya başlar. iPhone gibi cihazlar yüksek teknolojinin bizi güçlendirdiği ve iletişim sağladığımız iddiasını somutlaştırır. Ve bir kat daha biz her zamankinden daha güçsüzleşmiş ve daha izole edilmiş olmadık mı?

Bir mezar kinizm noktasında güçsüzleştirilmiş ve hesap verilebilirlik ya da sorumluluk duygusu kaybıdır. Sosyologlara göre izole edilmiş bir toplumda daha az arkadaşlarımız var ve onları daha az ziyaret ediyoruz. 1980'lerin ortalarından itibaren arkadaşları olmayanların sayısı 3 katına çıktı.

İzole edilmiş ve aralıksız bir şekilde devam eden daha ve daha çok teknolojik kültürde dayanışma erozyonuna, bağların yıpranmasına şahit oluyoruz. Teknolojinin tek faktör olduğu söylenemez, fakat yüksek düzeyde bunalan ve dağınık duyguların toplumun koşulu olarak yükselişine eşlik etmesi tesadüf değildir.

Fenomenin hayatımızı teknikleştirmekle ilgisi olduğu için ben şu anın kronik öfkeli alanlarına kadar gidebilirim. İnsan topluluklarını cihazlarıyla birlikte belirlediğimizde herşey olabilir. Sosyal ilişkilerde giderek artan çatlaklar herşeyin olabileceği ve olurluğu demektir. Hiçbir yerden hiçbir yere anında bağlantı bizim aşırılığımıza bir çözüm değildir.

Okullardaki, işyerlerindeki ve alışveriş merkezlerindeki alanlar bilinçli olarak incelenmediler ve bilinmez olarak kaldılar. Bu yönelimin toplum hakkında ne söylediği tartışılmıyor. Bu arada son versiyonunda daha da kötüleşiyor. Baba (ya da anne) bütün ailede katliam yapıyor.

Toplum da giderek zayıflamakta iken gerçek; ekranın arkasında kaybolduğunda ve direkt deneyim zayıfladığında tekno-meditasyon yeni zirvelere ulaşır. Sanal gerçeklik, herhangi biri? Gerçekten hemen hemen hiçbir topluluğun kalmaması üzücü bir durumdur. Bu nedenle siyasetçiler ve geliştiriciler (programcılar) bu sözü sıklıkla kullanıyorlar. Günümüzde toplum ne süreklidir ne de dolaysızdır (doğrudandır). Dijital dünyaya gerçekten ev denir mi?

Nasıl yapılırlığın problemi olarak bu kadar çok hayat teknolojik terimlerde inceleniyor. Bizim dünya ile, birbirimiz ile, insan olarak içgüdülerimiz ile olan doğal bağımıza ne oldu? Bu bir gecede olmadı. 1968'de Bilgisayar öncüsü J.C.R Licklider; "Gelecekte yüz yüze iletişim kurmaktansa makina yoluyla iletişim kurmak daha etkin biçimde olabilecek." dedi. İnancını yitirmiş teknolojik alan yüz yüze iletişimi ısrarla tüketerek bu durumu başardı. Hangi yüksek fiatla? Cep telefonlarının yerleşik gözetim fonksiyonunu ve beyin kanseri riskini bir yana bırakın diğer teknolojik gruplar gibi onlar doğal dünyanın sistematik yıkımı üzerine inşa edilmektedir. Ölü sayısı ne kadar ve böyle "harika" şeylere düşkünlük için alternatif olabilir mi?

Bireysel ve toplumsal yabancılaşma kitle toplumunun doğasında birleşiyor. Seri üretim, kitle kültürü, kitle tüketimi ne kadar sağlıklı? Bir zaman önce, W. H. Auden; "bir aldatıcı suç gibi zamanımızın koşullarının etrafı sarılıyor" sonucuna vardı. Fakat bu sadece aldatıcı bir ölçüde çünkü belirlenmiş olarak çağımızın temel özelliklerini kabul etmeye devam ediyoruz – sorunlaştırılmamaya ya da politize olmamaya, soruya açık değil.

Muazzam bir teknolojik yabancılaşma aileye de uzanıyor. Hiçbir yer bundan muaf değil. 1800'den itibaren küresel ısınma küresel sanayileşmenin artan seviyesine cevap verdi. Aletlere karşı olan modern sistemlerin teknolojisi endüstri olmadan varlığını sürdüremez.

iPhones ve diğerleri bu bütünün bir parçası. Bir çözüm tüm parçaları sorgulamayı gerektirir. Teknolojik gelecek, gelecek değildir.

***Zerzan bir anarko-primitivist felsefeci ve birkaç kitabın yazarı**
www.johnzerzan.net

NY Daily News – 28/03/2012
Çeviri: Tijen Tansel

KOMÜNÜN SAVUNMASI'ndan bir kesit

Her birey her grubun hükümetlere karşı daha çok yaralandığı - ağır yaralandığı yeri temel alarak (cinsiyet olabilir, dil olabilir, özerkliğimiz olabilir, yaşam biçimi olabilir vs) baskılara isyanını gerçekleştirmesi gayet doğaldır.

Ve o grubun içindeki bireylerin birbirleriyle dayanıştığı gibi gruplar arası bir dayanışma sergilenmedikçe,

Tüm bu isyanlar efendisizlik başlığı altında toplanmadıkça,

Nihayi hedefin hükümetsiz bir dünya olduğu bilincine varmadıkça

Devletin öbür yüzü olan özgürlüğe yabancılaşmış otoriter sol örgütlerin sadece kendi çıkarlarını ön pilanda tutarak diğer tabakaların hak taleplerine sırt dönmesi gibi bir davranış sergiliyor isek; toplumda bazı kesimlerin hak ve özgürlük talepleri bazı kesimlerden üstün tutulur ki bu da bizim ayrımcılığı devletten daha fazla körüklememize neden olur ve somut olarak hak ve özgürlükler karşısında hükemete benzeriz.

Bu nedenle değilmidir ki sendikların (örneğin) lbgtt ((Lezbiyen, Biseksüel, Gay, Travesti ve Transseksüel)) dayanışma derneğinin faliyetlerini, eylemlerini hor görmesi. Veya atıyorum (örneğin) bir feministin talepleri bir veganın taleplerinden önemli veya önemsiz diye dedikodular safsatalar kafa bulandırıcı saçmalıklara girip çıkamadığımız gibi.

Özgürlükler bütündür nerde isyan biz orda dayanaşarak...

Üstün Tür Faşizmi ya da Türcülükten Kurtulmak

Yeryüzünde, sömürüyü derinleştiren bir uygarlığın ellerinde, paramparça edilen hayatların hikayeleri; modern tesislerin öldürme hacmi, satış göstergeleri, öldürülmenin maliyeti, bedenlere biçilen fiyat ve midelerde sindirilenler, parçalanmış bir doğa kurgusunun hikayesidir. Özgürlükleri yok edenler, toplumların ortak aklının temsilcileridir. Dünyanın neresinde olursak olalım, ne tür bir toplumda yaşarsak yaşayalım tahakkümcü fikirler, aynı kolektif bilinçle yeryüzünü yaratır.

Modern değerlerin kalın duvarları, mazeretlerin menfaate dönüştüğü yaygın egemen anlayışı gizliyor. Her türlü tahakkümün kökeninde 'değersizleştirme' ile başlayan bir sürecin işlediğini görüyoruz. Hem insanlar hem de diğer türler, tahakkümün farklı tipteki baskı biçimlerine, toplumsal kurumların değer anlayışına tabi tutulmaya maruz bırakılıyor. Bir şeyi değersizleştirmenin ilk adımı, öncelikle üstünlük yaratan fikirler üretmektir. Eril üstünlük, ekonomik üstünlük, ırk üstünlüğü, sınıfsal üstünlük ve tür üstünlüğü, genellikle iç içe geçen, birinin diğer ayrımcılıkların da dayanağı haline geldiği dikey bir baskı aracı haline gelir. ''İnsan gibi'' olmayan her şeyin öz nitelikleriyle değer görmeyi hak etmediğini öne süren bir anlayış, üstünlüğü dayatır.

Hiyerarşinin canlı türleri üzerinde katmanlaşabilmesi için insanın önce ormandaki ayak izlerine değer katması gerekiyordu. Her türün diğerlerine göre farklılıkları vardı ancak, tam bir kopuşun yaşanması için hiçbir türün ulaşamadığı bir özellik öne sürülmeliydi. Evrimin, insan zekasını mükemmelleştirdiği ve zeka gelişiminin, diğer türlerin ulaşamadığı bir özellik olduğu fikri, insanı yüceltme yolunda etkili bir araç olarak kullanıldı. Bu bilimsel indirgemecilik, insan zekasının, yalnızca türümüze özgü ve gereksinimlerimize uygun olarak gelişmiş bir aklın, tüm canlılar içinde en mükemmeli olduğu iddiasını ortaya attı. ''Zeka, değişen dünyada yaşamak ve değişimlere uyum sağlamak amacıyla her insanda kendine özgü bulunan yetenekler ve beceriler bütünüdür'' diyen Howard Gardner; varlığı, insan tarihinden daha eskilere dayanan diğer türlerin, hiçbir yapay kuşanma gerektirmeksizin ekosistemle uyumlarını bir şekilde bu tanımıyla doğrular ve zekaya dayandırılan üstünlük fikrinin temelsizliğini gösterir. Buna karşılık, insan zekasının ürünü tekno-endüstriyel yaşam tarzının, özellikle son birkaç yüzyılda, gezegeni yaşanmaz hale getirdiğini düşünürsek, zekasının üstünlüğü iddiası oldukça tartışılır. Belki de insan, tüm canlılara tahakküm edebildiği için bir üstünlük görmüştür kendinde. Yani zekasını tahakküm etme yolunda araçsallaştırdığı için övünmektedir. Zeka, doğada hayatta kalma becerisini tanımlarken, insan ise doğaya karşı üstünlük kurma anlayışıyla sorunlu bir kavrayışa ulaşmıştır.

Mezbahaların, süt üretim çiftliklerinin, sirklerin ve deney laboratuarlarının kapalı kapıları ardında yaşananları, dayanılmaz işkence ve acıları durdurmaya yönelik çok fazla nedenimiz var, ancak savunuculuğu kendi türümüzle sınırlayan bir anlayışımız da var. Toplumun mülkiyetçi, hiyerarşik ve insanmerkezci tutumu, hayvan köleliğinin rantçılarını daha da cesaretlendiriyor. Mülkiyetçiliğin, tüm gezegeni içine alan tahakkümcülüğünden uzaklaşamamış insan, mülkiyet ve köleliğin bağlarını anlayamıyor. İnsanların tutsak edilmesinden, işkence görmesinden ve öldürülmelerinden hoşlanmıyoruz. Diğer taraftan hayvanların tutsak edildiği, işkenceye maruz kalarak öldürüldüğü bir sistemin adına 'beslenme' diyoruz. Onları, yiyecek, giysi ya da araç olarak gören, ihtiyaçlarına göre tanımlayan bir kültürü benimsiyoruz. İnsana avlanma becerisi kazandıran zekanın, bizi gerçek avcılar yaptığına inanıyoruz. Zekamızın ürünü masum silahlarımız bugün, kitlesel ölüm makinalarına dönüştü. Oysa hayvanlar yabanda, av-avcı ilişkisini istismar etmezler. Avlanmayı türlerinin üstünlüğünü kuracak biçimde geliştirmezler. Bizler doğada, sadece insanın evrimsel gelişimini kollayan bir işleyiş olduğuna inanıyoruz. Bu anlayışımız, hayvanları tutsak etmeyi ve onları üretim bantlarında katletmeyi, gelişiminin bir uzantısı olarak görüyor. Toplumsal yaşamı kurarken; tahakkümcü fikirlerimizi her yere bulaştırıyoruz.

Bilimsel, kültürel, yönetsel ya da inanca dayalı her türlü sömürüyü meşrulaştıran insanmerkezci kurumlar, insan dışı hayvanlara ya da tür içi indirgemecilikle kendi yaşam anlayışına uyduramadıklarını da insandışılaştırarak, onlara istediğimiz gibi muamele edebileceğimizi öne süren üstün tür görüşünü yaşama aktarırlar. Bu nedenle türcülüğün reddi bugün sadece bir hayvan özgürlüğü meselesi değildir, Irkçılık ve cinsiyetçilik gibi daha da kapsayıcı bir ayrımcılığın reddidir. Sri Aurobindo, "Farklılık fikri, insanın kendi çıkarına kullandığı bir insan kavramıdır." der. Toplum içindeki cinsiyet, sınıf, ırk ve politik farklılıklara dayalı muhalif politikalar insanları, toplumsal kurumların ve geleneklerin egemen tür anlayışından koparacak nitelikte değil. Bu nedenle biyolojik ya da edinilmiş farklılıklar, 'önce insan' algısından kurtulamamış toplumları türcülüğe düşmekten alıkoyamıyor. Oysa 'üstün tür' yaklaşımı; hiyerarşik, merkeziyetçi, tahakkümcü ve otoriter düşünceyi sahiplenmek ve korumak anlamına gelir. Egemen sınıf, değersizleştirdiği insanları kullanabildiği ölçüde metalaştırmaya ya da yok etmeye yönelirken, tüm ihtiyaçları sömürü sistemine bağlanmış toplum ise faydacı bir yaklaşımla hiyerarşinin alt sıralarındaki diğer türleri ve doğa varlıklarını değersizleştiren bir yaşam biçimiyle, sömürüyü kendi türü için de meşrulaştırmaya götürür. Çelişki derinleştikçe, kendi içine dönen toplumsal şiddet, toplumu dayanışmadan uzaklaştıran yoz ilişkilere dönüşür. Egemen anlayıştan ayrışmak, insan ve diğer türlerin sömürülmesi arasındaki çizgiyi ortadan kaldırmakla mümkün olabilir.

Toplum; alışkanlıkları yıkacak, onları değiştirmeye zorlayacak yeni bir toplumsal yaşam kurmaya karşı zihinsel bir direnişte. Tarihimiz hep bu zihinsel direnişin örnekleriyle dolu. Nedenler her toplumda farklılık gösterse de ortak kanaat, hayvanların, doğanın ve değersizleştirilen bireylerin köleleştirilmesinin insanların menfaatleri ile örtüşüyor olmasıdır. Mükemmel hayatlarımızın bedelini ödeyecek bir kölelik sisteminin devam etmesi hala birçok insana cazip geliyor. Ancak bu ortak insanlık çıkarına geçirilen ahlak kılıfı yaşananları görünmez kılmaya yetecek güçte değil. Gelenek, inanç ve bilimselliğe bulanmış fikirlerimiz, önceki nesillerden kalma kitlesel sömürü biçimlerini sürdüren yaşam kültürünü ayakta tutma, geliştirme ve sorgulanmaz kılma konusundaki ısrarımızdır sadece.

Giderek yükselen bir ses, yaşamın insanlığın çıkarları ile ilişkilendirilmesinden yeryüzündeki tüm canlılığı sömüren bir yaşam biçiminden ve türcü bir anlayıştan rahatsızlık duyuyor. Her şeye rağmen kitle kültürüne karşı gelişen yeni özgürleşme hareketleri yükselmeye başlıyor. İnsanların ve diğer türlerin istismarına neden olan her türlü kurumsal ve kültürel yapılara karşı; sömürü, baskı ve dayatmalara karşı ittifak ve dayanışma arayışımız giderek güçleniyor. Özgürleşme mücadelelerine dahil olmanın önemini her geçen gün daha iyi anlamaya başlıyoruz. Türcü bir özgürlük anlayışının, devrimci bir nitelik taşımayacağını anlıyor ve kendini bütünün parçası olarak gören bir yaşamın, özgürlüğü parçalayan fikirlerle kurulamayacağına inanıyoruz. Yaşamın inandan beslendiğine yönelik bu kurgunun ötesine geçen, mücadele alanlarını genişleten türcülük karşıtlığı, üstün tür faşizmine saldırıyor.

Ölüme Bir Övgü

Uyumsuz Ütopya

'Yalnızca yaşamın var olmasını istemek, yalnızca ölümün var olmasını sağlamak demektir'.
G.Bataille

Ölüm canlı beden ile ölü arasındaki şeffaf, kaotik bir sınır çizgisinden başkaca bir şey deyilidir. Hayatın düzenine karşı kaostur. Kurucu olmaktan çok yıkıcıdır ve artık düzenlemeye imkân tanımaz. Bütüne karşı parçalanmanın alanıdır ve varlık karşısında hiçliktir ölüm.

Modern toplumun bireyi ölüme karşı bir endişe içinde varlığını sürdürür. 'Ölüme yönelik varlık endişedir' der Heidegger. Sistemin yüklediği 'sorumluluklar' kisvesi altında ezilen birey hep bir şeyler –yeni başarılar, daha çok para, daha çok onaylanma isteği- elde etmek için endişelenir ancak bu karmaşada varlığa yönelik endişeyi, ölümü unutur. Bu endişenin kaynağının ölüm düşüncesi olduğunu anladığı ölçüde anlamlı sandığı üzerindeki hegemonik durumdan kurtulabilir ancak. Gündelik olanın viral oluşu ve gürültüsü (Nietzsche'nin Pazar yerinin gürültüsü…) içinde varlığı hakkında düşünmeyi 'unutan' birey ölüm aracılığı ile varlığıyla tanışır, endişeyi tadar.

Modern insan güven duygusu peşindedir. İçinde yaşadığı sistemin paranoyaklığı da (güvenlik kameraları vs) bu insan tipinin örneklerinden biridir. Bu yüzden bir yığın edasıyla herkes birbirine kenetlenir ve böylece toplumu oluşturur. Ancak toplumdaki bireylerin ölüm düşüncesiyle birlikte yaşamayı doğal bir gereklilik gördükleri anda bireyler yığın olmaktan kurtulacaklardır.

Ölüm düşüncesi kökten bir ötekiliğe sahiptir ve hep bir başkasının üzerinden değerlendirilmeye tabi tutulmuştur. Kimse kendi ölümünden bahsetmez ve ölüm düşüncesi yaşamdan çıkarılmaya çalışılır. Oysa kapitalizm öncesi toplumlarda ölüm düşüncesi gündelik yaşamın bir parçasıdır, onunla iç içedir. Evlerde ölü yıkama odalarının olması, mezarlıkların evlerin yakınında (kimi zaman içinde) olması, mezarlıkların yerleşim alanlarının doğal bir parçası olması bunun örnekleri arasındadır. Fakat kapitalizmin gelişmesiyle birlikte hasta birey ya da ölü-m ticari bir tersine çevrilmeye maruz kalmıştır. Artık modern toplumun bireyi öldüğü ana kadar tıbbi malzemeler ve hizmetlerden kurtulamayan bir tüketim nesnesidir. Hayatı boyunca meta işlevi gören birey ölüm sonrası da bedenin parçalanması ve organ nakli ile bu metalaşma durumundan feragat gelemiyor. Artık devletten habersiz ölmek yasak! Çünkü devlet, ölünce kimliğinize de el koymakta gecikmiyor. Hayatta iken bunu bizzat yapıp, devlete bırakmamak gerek.

Kapitalizmin gelişim evresiyle birlikte mezarlıklar şehir içinden kentin dışına çıkartılmıştır. Oysa kapitalizmin gelişimi öncesinde bu yerler -mezarlıklar- insanların ortak buluşma ayarladıkları, sahafların, eskicilerin tezgâh kurduğu kumar oynayanların, ayyaşların uğrak alanlarıdır yani yaşamla iç içedir.

Bir yandan ölüm hayattan bu denli uzaklaştırılırken öte yandan da sanal kapitalizm bu durumu iletişim aracı ile tersine çeviriyor. Ölüm haberlerini, katliamları, savaş görüntülerini bir savaş pornografisi şeklinde bir ekran aracılığıyla odasında, mutfağında, ofisinde kuruyemiş yiyen, apış arasını kaşıyan, osuran… sanal kapitalizmin sanal kullanıcılarına 'canlı ölüm' flaşları ile sunarak da ölüme bir anlam sabuklaması yaşatmaktadır. Çünkü ölüme sahip çıkamayan bir toplum yaşama da sahip çıkamaz.

Ölümün bu dışlanmışlığının ötesinde ölüm sonrası yaşam da iktidarın yerini baki kılmaya yol açan bir diğer olgudur; çünkü bu düzenek yalnızca bu dünyada zahmete katlanmak gerektiğini (sınav dünyası vs palavrası) bunun karşılığında 'öteki dünyada' ödüllendirme gibi bir şantaja yol açmaktadır.

İktidarın oraya çıkabilmesi ve sonrasında yaşamın tamamını denetim altına alabilmesi için önce ölümün özgürlüğünü yitirmesi ve ölülerin gözaltına alınması gerekir. Bu temel bir yasadır ve iktidar da bunun koruyucusudur. Çünkü ölümün baskı altında tutulması yaşamın baskı altında tutulması demektir. Ölümü düşünmeyen ondan korkarak yaşayan birey iktidarın istediği tipolojiye uygun bir hal alır ve yaşamı da düşünmez.

minimum güvenlik

Stephanie McMillan

